Espanya neix podrida. Catalunya, redemptora.

Veritats incòmodes sobre Estat, decadència i gènesi nacional

> **Hi ha veritats que són inqüestionables, encara que siguin insuportables per al relat oficial.** La primera és que l'Estat espanyol modern no neix com una continuïtat natural d'una nació lliure, sinó com una arquitectura borbònica de centralització, uniformització i derrota. La segona és que Catalunya no és només una autonomia o un record sentimental: és una nació de frontera, d'arrel, de resistència i de supervivència.

I. L'Estat espanyol com a creació borbònica

Espanya, com a Estat modern, és sobretot una construcció borbònica. No és la mera continuïtat d'una comunitat política orgànica, sinó el resultat d'una operació de poder: reduir la pluralitat històrica de les Espanyes a una maquinària centralitzada, uniformitzadora i administrativa.

El borbonisme no només imposa un centre; imposa una manera d'entendre el poder. Allà on hi havia pactes, furs, constitucions pròpies i equilibris territorials, l'Estat modern espanyol hi introdueix verticalitat, submissió i dependència. El seu pecat original és aquest: néixer contra la llibertat política dels pobles que diu representar.

Per això es pot afirmar, amb tota la contundència, que Espanya neix podrida: no per una anècdota, no per una crisi puntual, sinó perquè la seva forma estatal neix lligada a la derrota de les llibertats, a la imposició d'un centre i a la negació de les realitats nacionals que no encaixen en el motlle borbònic.

II. Decadència hispànica i maquinària estatal

La decadència de l'imperi hispànic s'aguditza especialment sota els Borbons. La pèrdua d'energia històrica, la incapacitat d'adaptació, la burocratització i la conversió de la política en administració del declivi no són accidents menors: són símptomes d'una estructura que ja neix mal orientada.

L'Estat espanyol no salva Castella: la dissol dins una ficció administrativa. No salva l'imperi hispànic: el malbarata. No crea grandesa: administra decadència. Quan una estructura política neix de la

imposició i de la negació de les seves parts vives, el seu destí natural és la rigidesa, la mediocritat i la decadència.

Des que existeix Espanya com a Estat modern, la seva trajectòria és la d'una pèrdua contínua: pèrdua d'imperi, pèrdua de vigor, pèrdua de llibertats, pèrdua de pluralitat real i pèrdua de sentit històric. El seu motor no és la creació, sinó la conservació desesperada d'una forma caduca.

III. Catalunya: gènesi, frontera i resistència

Catalunya és una nació de frontera. I no una frontera qualsevol. Catalunya és, genèticament —és a dir, de gènesi—, una nació marcada pel seu origen de resistència davant l'expansió islàmica històrica i davant qualsevol forma de submissió civilitzacional. Aquesta afirmació no parla de persones concretes ni de creients individuals, sinó de la funció històrica d'una comunitat que es va formar en el límit, en el xoc i en la necessitat de sobreviure.

Catalunya neix com a marca, com a mur, com a espai de defensa i de reconstrucció. La seva identitat no és només lingüística, folklòrica o sentimental; és també una memòria política de resistència. La nació catalana no s'entén plenament si s'arrenca de la seva condició originària de frontera.

Això és el que el catalanisme domesticat sovint no vol recordar: Catalunya no és una autonomia agraïda, ni una peça regional dins una maquinària estatal aliena. Catalunya és origen, combat, continuïtat i arrel. És una nació nascuda per no agenollar-se.

IV. Catalunya, redemptora

Dir "Catalunya, redemptora" no vol dir convertir Catalunya en un mite buit ni en una religió política. Vol dir entendre que la sortida de la decadència espanyola només pot venir de la recuperació d'una realitat nacional més antiga, més arrelada i més viva que l'Estat que la vol administrar.

Redimir vol dir rescatar d'una caiguda. I, en aquest sentit, Catalunya és redemptora perquè ofereix una via de sortida: sortir de la lògica de l'Estat podrit, sortir de la dependència, sortir del relat de la derrota i tornar a una gènesi pròpia. No es tracta de fugir cap a una fantasia, sinó de tornar al principi viu: arrel, llengua, frontera, caràcter i voluntat de persistir.

Per tant, la derivada és evident: per salvar-te de l'Estat espanyol podrit, has de sortir d'Espanya. I per resistir qualsevol nova submissió cultural o civilitzacional, has d'aferrar-te a allò que Catalunya és en la seva arrel més profunda: una nació de frontera, de resistència i d'instint de supervivència.

V. Resum lògic

Premissa 1: Espanya, com a Estat modern, és una creació borbònica.

Premissa 2: La creació borbònica de l'Estat espanyol coincideix amb l'acceleració de la decadència hispànica.

Conclusió 1: L'Estat espanyol és una estructura decadent des del seu naixement i no té salvació possible dins la seva pròpia lògica.

Premissa 3: Catalunya neix històricament com a realitat de frontera i de resistència davant l'expansió islàmica històrica.

Premissa 4: Una nació conserva, en tant que realitat històrica, el caràcter fundacional que li ha donat forma.

Conclusió 2: Catalunya és genèticament —de gènesi— una nació de frontera, de resistència i de continuïtat.

Conclusió final: Si vols fugir de la decadència espanyola i resistir qualsevol submissió civilitzacional, no t'has d'aferrar a Espanya. T'has d'aferrar a Catalunya.

Espanya neix podrida. Catalunya, redemptora.